

Arrest

nr. 341 814 van 24 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 20 augustus 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 maart 2022 binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 9 maart 2022 om internationale bescherming.

1.1.1. Op 19 augustus 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Bij arrest met nr. 285 657 van 2 maart 2023 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.1.2. Nadat de overdrachtstermijn verstreken is, wordt op 17 januari 2023 besloten dat het verzoek zal worden behandeld door de Belgische overheid. Op 25 januari 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 309 752 van 12 juli 2024 weigert de Raad verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 26 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 27 januari 2025 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 20 augustus 2025 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.01.2025 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het verzoek om internationale bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene diende op 09.03.2022 een VIB in. Dit VIB werd op 18.07.2024 afgesloten met de beslissing ‘weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 29.08.2024, en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 2 jaar en 4 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verwijst naar de elementen die hij heeft aangehaald tijdens zijn VIB waaruit blijkt dat hij Nigeria diende te ontvluchten. Echter, deze elementen werden reeds grondig onderzocht én niet weerhouden door de bevoegde instanties. Aangezien in onderhavige aanvraag betrokkene geen enkel nieuw element toevoegt, kunnen deze elementen in huidige procedure onmogelijk aanvaard worden.

Verder beweert betrokkene dat hij geen contact meer heeft met familieleden of vrienden in Nigeria en dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig zou zij om te veronderstellen dat hij nog beroep zou kunnen doen op zijn familie en zelfs bij hen zou kunnen verblijven. Hieromtrent dient er echter opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt die deze bewering kan staven. Betrokkene verklaarde bij zijn VIB dat zijn ouders, twee broers, één zus en zelfs zijn echtgenote nog in Nigeria verbleven. Betrokkene toont niet aan dat deze familieleden niet langer in Nigeria zouden verblijven, noch dat hij tijdens zijn verblijf in België geen contact meer zou hebben onderhouden met zijn familie, noch dat hij niet tijdelijk bij zijn familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 39 jaar in Nigeria heeft verbleven en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Vervolgens stelt betrokkene dat de duurtijd van een aanvraag om machtiging tot verblijf lang is en geen “korte tijd” omvat. Er dient echter opgemerkt te worden dat de wet geen maximumtermijn voorziet waarbinnen een antwoord moet worden verschaft op een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermende schending van art. 8 EVRM betreft, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven, noch dat hij in België een gezinsleven zou hebben opgebouwd. Voor wat betreft de bewering dat betrokkene in België een sociaal leven tot stand heeft gebracht in het kader van art. 8 EVRM, dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene op geen enkele wijze een bedreiging voor de openbare orde vormt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert maart 2022 in België verblijft, dat hij verschillende certificaten voor het leren van de Nederlandse taal zou hebben behaald, dat hij verschillende talen zou spreken, dat hij meerdere opleiding zou hebben gevolgd, dat hij ten zeerste werkbereid is, dat hij op een privaat adres woont, dat hij geen belasting vormt voor de Belgische sociale zekerheid en dat hij getuigenissen van werkcollega's voorlegt) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)"

1.4. Op 20 augustus 2025 wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

(...)

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoeker expliciet gewezen op de zeer langdurige periode dat hij reeds woonachtig is in België. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoeker ook expliciet gewezen op zijn opgebouwde banden in België.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Nigeria. Hij werd aldaar geboren op (...) 1986 te Umuelem Enyioquo, gelegen in Kaduna State.

Verzoeker kon in november 2021 een visum verkrijgen voor Frankrijk. Verzoeker verliet Nigeria en kwam vervolgens aan in Frankrijk op 7 januari 2022. Verzoeker kon er terecht bij een vriend die hij kende van de middelbare school. Verzoeker verbleef ongeveer drie weken in Frankrijk, alvorens door te reizen naar België toe.

Verzoeker kwam aan in België. Hij diende vervolgens op 10 maart 2022 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming. Verzoeker verblijft sindsdien onafgebroken in België.

Het staat derhalve vast dat verzoeker sinds november 2021 niet meer terugkeerde naar Nigeria, waardoor het net aannemelijk is dat door een verblijf in het buitenland van bijna 4 jaar de banden met Nigeria teloor zijn gegaan.

Het bijzonder langdurig verblijf in België en de breuk met zijn land van herkomst (Nigeria) vormen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zoals door de verzoekende partij werd aangehaald in zijn aanvraag.

3. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing aangehaald dat er "geen enkel bewijs" zou zijn om de beweringen van verzoeker te staven, hetgeen foutief is.

Uit de aanvraag tot machtiging van verblijf en het administratief dossier blijkt nadrukkelijk het tegendeel. Verweerder haalt ook zelf, verderop in de bestreden beslissing, de verklaringen van verzoeker aan tijdens zijn verzoek tot internationale bescherming. In dezelfde verklaringen staat genoteerd waar verzoeker verbleef en wanneer hij Nigeria verlaten heeft. In het administratief dossier is daarnaast, in het kader van het verzoek tot internationale bescherming, onder meer te vinden dat verzoeker een Frans visum bewam. Verzoeker reisde hierna af naar Frankrijk en, vervolgens, België. Dit vormt derhalve een bewijs van de reisroute, het moment waarom verzoeker Nigeria verliet en verblijfplaatsen van verzoeker.

Verweerder kan deze elementen niet naast zich neer leggen, temeer omdat verweerder in de bestreden beslissing zelf verwijst naar de vaststellingen gemaakt in het kader van het verzoek tot internationale bescherming.

4. Het is voorts kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt dat, gelet op de persoonlijke situatie van verzoeker, het als onwaarschijnlijk wordt beschouwd in de bestreden beslissing dat verzoeker geen binding meer heeft met zijn land van herkomst omdat de verzoekende partij eerder in Nigeria werd geboren en getogen en aldaar 39 jaar verbleef.

Er werd kennelijk geen, dan wel onvoldoende, rekening gehouden met de zeer lange periode die verstreken is sinds verzoeker Nigeria verliet en het verlies van binding met zijn land van herkomst omwille van zijn langdurige afwezigheid uit Nigeria.

Verzoeker werd, in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming, verzocht om te verduidelijken welke familieleden er waren in Nigeria. Dit betreft louter een familiale band. Er wordt door de gemachtigde dan ook niet aangehaald of er werkelijk sprake zou zijn van een afhankelijkheidsband, waaruit vervolgens dan zou blijken dat verzoeker bij zijn familie terecht kan om er te "kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag om machtiging van verblijf". Er geldt immers geen enkele onderhoudsverplichting van zijn familieleden ten opzichte van verzoeker. Verzoeker kan bovendien niet aantonen dat hij "geen contact" meer met hen zou hebben, wat een negatief bewijs uitmaakt.

De gemachtigde vertrekt in de bestreden beslissing dan ook van een speculatieve veronderstelling: het enkel bestaan van ouders, broers, een zus of een echtgenote in het herkomstland zou volstaan om te besluiten dat effectieve opvang bij terugkeer mogelijk is. Dat is onverenigbaar met de materiële motiverings- en zorgvuldigheidsplicht. De verwijzing naar "familie in het herkomstland" zonder concreet onderzoek naar hun reële draagkracht en bereidheid om de betrokkene op te vangen, is ontoereikend. Een individuele toets vergt dat de gemachtigde nagaat of er effectief woonst, materiële steun en sociale omkadering beschikbaar zijn, en dit met aandacht voor de persoonlijke geschiedenis en breuklijnen in de familierelaties.

Het volstaat niet te stellen dát er familie is. De gemachtigde moet onderbouwen dat die familie in de gegeven context ook werkelijk een haalbaar en menswaardig opvangnet vormt.

Het verblijf in België staat op de voorgrond net als de binding die verzoeker heeft opgebouwd alhier, niet het verleden dat hij heeft gekend in Nigeria. De gemachtigde heeft hier geen tot amper oog voor in de bestreden beslissing.

De gemachtigde miskent dan ook deze (gekende) gegevens, hetgeen getuigt van een onzorgvuldig en onredelijk oordeel.

5. Het is daarom kennelijk onredelijk om, gelet op bovenvermelde elementen, te veronderstellen dat de verzoekende partij, na zijn vertrek uit Nigeria en zijn verblijf in (onder meer) België, thans beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen bij een afreis naar Nigeria. De langdurige afwezigheid van verzoeker uit Nigeria, de redenen waarom hij vertrok uit Nigeria en zijn langdurig verblijf in België – hetgeen verzoeker allen gestaafd heeft en hetgeen wordt erkend door de gemachtigde – wijzen net op het tegendeel.

Dat de familie van verzoeker nog in Nigeria zouden verblijven, hetgeen hij aangaf tijdens zijn verzoek tot internationale bescherming, betekent bovendien geenszins dat er nog contact is tussen met hen dan wel dat er tussen hen een band van afhankelijkheid bestaat of kan bestaan. Het louter bestaan van een familiale band vormt geenszins een voldoende reden om te veronderstellen dat verzoeker ook hulp zou verkrijgen van zijn familie, temeer gelet op de zeer lange periode dat verzoeker reeds verblijvende is buiten Nigeria. Dit wordt ten onrechte aangenomen door verweerder in de bestreden beslissing.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

6. Dat de gemachtigde stelt dat verzoeker in Nigeria werd geboren en getogen en aldaar eerder verbleef, wijst er minstens op dat het langdurig verblijf van verzoeker in België werd miskend, doordat het zeer langdurig verblijf van verzoeker buiten Nigeria thans de belangen die hij nog heeft in Nigeria ruimschoots overstijgt. Het gaat niet op om het aantal jaren verblijf op te tellen in elk land. Er dient daarentegen rekening te worden gehouden met de meest recente situatie van verzoeker, in het bijzonder de bijna 4 jaar dat hij momenteel reeds onafgebroken verblijvende is in België.

De gemachtigde oordeelt dan ook op kennelijk onredelijke wijze door de achterhaalde situatie – met name dat verzoeker eerder verbleef in Nigeria – thans nog steeds te beschouwen als primair ten opzichte van de zeer langdurige periode dat verzoeker verblijvende is buiten Nigeria. Het is deze laatste periode die duidelijk primeert in het leven van verzoeker. Dat hij voorheen verbleven heeft in Nigeria, kan niet als primair of zelfs gelijkwaardig beschouwd worden aan het zeer langdurig en vooral actueel verblijf in België, temeer gelet op

de door hem aangehaalde elementen (documenten) in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf die net een zeer sterke binding laten zien met België doorheen de jaren dat hij verblijvende was in België. Het is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig om te veronderstellen in het geval van verzoeker dat hij nog beroep zou kunnen doen op zijn familie en zelfs bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf. Dit geldt des te meer omdat de duurtijd van een dergelijke procedure lang is en geen "korte tijd" omvat, zoals gesteld in de bestreden beslissing (zie verder hieronder).

Verzoeker wijst er te meer om dat hij geen "negatief bewijs" kan voorbrengen, waaruit onder meer zou moeten blijken dat hij geen banden meer heeft met Nigeria.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

7. Verzoeker merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een "tijdelijke" of "korte" periode moet verblijven in Nigeria, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat "tijdelijk" of een "korte" periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium "tijdelijk" en een "korte" periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Nigeria om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode – dewelke fundamenteel is in de beoordeling – omschrijft als "tijdelijk" of "kort", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" of "kort" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, "tijdelijk" of "kort", in de mogelijkheid zou zijn om in Nigeria te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er ongeveer 7 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (20.08.2025) en het moment van het indienen van de aanvraag (27.01.2025), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

8. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door hem aangehaalde elementen "geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de

plaats van ophoud in het buitenland", waarbij voor elk van de aangehaalde elementen genoegzaam wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoeker had ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Wat betreft het langdurig verblijf en de opgebouwde banden in België en de teloorgegane banden met Nigeria die verzoeker in zijn machtigingsaanvraag had opgeworpen, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het verzoek om internationale bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 09.03.2022 een VIB in. Dit VIB werd op 18.07.2024 afgesloten met de beslissing 'weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 29.08.2024, en verblijft sindsdien illegaal in België."

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 2 jaar en 4 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

(...)

Verder beweert betrokkene dat hij geen contact meer heeft met familieleden of vrienden in Nigeria en dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig zou zij om te veronderstellen dat hij nog beroep zou kunnen doen op zijn familie en zelfs bij hen zou kunnen verblijven. Hieromtrent dient er echter opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt die deze bewering kan staven. Betrokkene verklaarde bij zijn VIB dat zijn ouders, twee broers, één zus en zelfs zijn echtgenote nog in Nigeria verbleven. Betrokkene toont niet aan dat deze familieleden niet langer in Nigeria zouden verblijven, noch dat hij tijdens zijn verblijf in België geen contact meer zou hebben onderhouden met zijn familie, noch dat hij niet tijdelijk bij zijn familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 39 jaar in Nigeria heeft verbleven en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

(...)

Wat de vermende schending van art. 8 EVRM betreft, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven, noch dat hij in België een gezinsleven zou hebben opgebouwd. Voor wat betreft de bewering dat betrokkene in België een sociaal leven tot stand heeft gebracht in het kader van art. 8 EVRM, dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

(...)

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert maart 2022 in België verblijft, dat hij verschillende certificaten voor het leren van de Nederlandse taal zou hebben behaald, dat hij verschillende talen zou spreken, dat hij meerdere opleiding zou hebben gevolgd, dat hij ten zeerste werkbereid is, dat hij op een privaat adres woont, dat hij geen belasting vormt voor de Belgische sociale zekerheid en dat hij getuigenissen van werkcollega's voorlegt) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

In eerste instantie beperkt verzoeker zich tot een herhaling van een aantal elementen uit zijn aanvraag, namelijk zijn "bijzonder langdurig verblijf in België", zijn opgebouwde banden in België en de banden met Nigeria die door zijn verblijf in het buitenland zijn teloorgegaan, zonder evenwel de hierboven aangehaalde concrete motieven van de bestreden beslissing daarover te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Hiermee toont hij dan ook niet aan dat deze elementen incorrect of op kennelijk onredelijke wijze zijn beoordeeld in de bestreden beslissing, of dat deze beslissing is aangetast door enige onregelmatigheid of onwettigheid.

Verzoeker acht het foutief dat "in de bestreden beslissing (wordt) aangehaald dat er "geen enkel bewijs" zou zijn" om zijn beweringen te staven en benadrukt dat in zijn verklaringen tijdens zijn verzoek tot internationale bescherming staat genoteerd waar hij verbleef en wanneer hij Nigeria verlaten heeft en dat in het administratief dossier onder meer te vinden is dat hij een Frans visum bekam, dat hij hierna afreisde naar Frankrijk en, vervolgens, België, waaruit hij concludeert dat dit een bewijs vormt van de reisroute, het moment waarop hij Nigeria verliet en zijn verblijfplaatsen. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat hij "geen enkel bewijs voorlegt" dat zijn bewering "dat hij geen contact meer heeft met familieleden of vrienden in Nigeria en dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig zou zij om te veronderstellen dat hij nog beroep zou kunnen doen op zijn familie en zelfs bij hen zou kunnen verblijven" kan staven en dat er geen enkele betwisting is over de reisroute, het moment waarop hij Nigeria verliet en zijn verblijfplaatsen. Deze grief lijkt dan ook niet te zijn gericht tegen de motieven van de bestreden beslissing en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

Waar verzoeker het kennelijk onredelijk acht dat wordt gesteld dat het als onwaarschijnlijk wordt beschouwd dat hij geen binding meer heeft met zijn land van herkomst omdat hij eerder in Nigeria werd geboren en getogen en aldaar 39 jaar verbleef, kan de Raad slechts vaststellen dat een dergelijk motief niet kan worden gelezen in de bestreden beslissing. Wel wordt in deze beslissing gesteld dat verzoeker "ruim 39 jaar in Nigeria heeft verbleven" zodat "zijn verblijf in België en opgebouwde banden (...) geenszins vergeleken (kunnen) worden met zijn relaties in het land van herkomst", dat verzoeker "geen enkel bewijs voorlegt" dat zijn bewering "dat hij geen contact meer heeft met familieleden of vrienden in Nigeria en dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig zou zij om te veronderstellen dat hij nog beroep zou kunnen doen op zijn familie en zelfs bij hen zou kunnen verblijven" kan staven, dat verzoeker "bij zijn VIB (verklaarde) dat zijn ouders, twee broers, één zus en zelfs zijn echtgenote nog in Nigeria verbleven" en dat verzoeker "niet aan(toont) dat deze familieleden niet langer in Nigeria zouden verblijven, noch dat hij tijdens zijn verblijf in België geen contact

meer zou hebben onderhouden met zijn familie, noch dat hij niet tijdelijk bij zijn familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf". Verzoeker toont niet aan dat dit feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is. Door er op te wijzen dat zijn familieleden ten opzichte van hem geen enkele onderhoudsverplichting hebben, toont hij niet aan dat het kennelijk onredelijk is *"om te veronderstellen dat hij nog beroep zou kunnen doen op zijn familie en zelfs bij hen zou kunnen verblijven"*, temeer nu het gaat om een tijdelijke periode tijdens de afhandeling van zijn aanvraag. Zo er problemen zouden zijn wat betreft de draagkracht of de bereidheid van de familie van verzoeker om verzoeker op te vangen, kan worden herhaald dat de vreemdeling klaar en duidelijk in zijn aanvraag moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Te dezen heeft verzoeker bij zijn aanvraag evenwel geen enkel (begin van) bewijs neergelegd waaruit zou kunnen blijken dat zijn familie in Nigeria niet in staat zou zijn of niet bereid zou zijn om hem tijdelijk op te vangen. Verzoeker kan verwerende partij niet dienstig verwijten daar geen onderzoek naar te hebben gedaan wanneer hij zelf bij zijn aanvraag geen concrete elementen heeft voorgelegd die daarop zouden wijzen. Het loutere gegeven dat verzoeker reeds enkele jaren in België verblijft en reeds enkele jaren weg is uit Nigeria kan niet worden gezien als een indicatie daarvoor. Voorts toont verzoeker niet aan dat enig specifiek gegeven inzake zijn lang verblijf en de opgebouwde banden in België onterecht niet in rekening is gebracht. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing onwettig, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Tot slot voert verzoeker aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat hij slechts voor een *"tijdelijke"* of *"korte"* periode moet verblijven in Nigeria, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf. Hiermee toont hij niet aan dat de gemachtigde een incorrecte invulling heeft gegeven aan de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uitgang van incorrecte feiten of onzorgvuldig of onredelijk optrad. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te willen voorhouden, kan de gemachtigde uiteraard niet bepalen binnen welke termijn, na de terugkeer naar het land van herkomst, er eventueel een positief antwoord zal komen op een aanvraag om machtiging tot verblijf die via de reguliere procedure wordt ingesteld. Deze termijn hangt immers af van de snelheid waarmee de aanvrager zelf ageert en is afhankelijk van het al dan niet volledige karakter van diens aanvraag om machtiging tot verblijf. Door er nog op te wijzen dat er *"ongeveer 7 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (20.08.2025) en het moment van het indienen van de aanvraag (27.01.2025), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode"*, toont verzoeker niet aan dat een aanvraag die wordt ingediend volgens de reguliere procedure niet binnen een redelijke termijn zal worden behandeld. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt ook dat de gemachtigde de woorden *"tijdelijk"* en *"kort"* veeleer gebruikt om aan te geven dat een terugkeer naar Nigeria geen definitief karakter dient te hebben. Verzoeker maakt bovendien niet aannemelijk dat het feit dat de behandeling van een verblijfsaanvraag via de reguliere procedure niet echt kort zou zijn ertoe zou kunnen leiden dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat de aangevoerde gegevens niet toelaten te besluiten tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid niet correct zou zijn. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing onwettig, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd gesteld dat de duurtijd van de aanvraag niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt evenmin.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21

december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN